

การเคลื่อนย้ายชายร่างใหญ่อย่างคีเวอร์ไม่ต่างจากยกเตียงขนาดคิงไซส์ พวกเขาจึงฝังคีเวอร์ใกล้บ้านซึ่งเป็นการตัดสินใจที่สมเหตุสมผลดี อีกหนึ่งเดือนกว่าจะถึงฤดูเก็บเกี่ยว ร่องรอยการขุดหลุมจะมองเห็นชัดเจนจากทางอากาศเท่านั้น นั่นแปลว่าต้องใช้เครื่องบิน เฮลิคอปเตอร์ หรือโดรน

พวกเขาเริ่มขุดหลุมตอนเที่ยงคืนเพราะคิดว่าเป็นช่วงเวลาที่ปลอดภัยที่สุด ลิงปลุกสร้างเตียงบนที่โล่งหลายหมื่นไร่ นั่นคือทางรถไฟซึ่งอยู่ไกลออกไปทางทิศตะวันออก รถไฟเที่ยวเย็นวิ่งผ่านเมืองนี้ตั้งแต่ 5 ชั่วโมงก่อน และรถไฟขบวนถัดไปจะมาถึงในอีก 7 ชั่วโมงข้างหน้า ตอนนี้อยู่ทางสะดวก ไม่ต้องกังวลว่าใครจะเห็นรถแบคโฮที่ติดไฟสปอตไลท์สีดงบนหลังคา พวกเขาเลือกขุดในคอกหมู เนื่องจากหมูแต่ละตัวหนักประมาณ 90 กิโลกรัมและมีสี่ขา หน้าที่ดินจึงมีร่องรอยถูกรบกวนตลอดเวลา ต่อให้ใช้กล้องถ่ายภาพความร้อนถ่ายจากทางอากาศก็ไม่เห็นอะไร เพราะไอร้อนจากตัวหมูและสิ่งปฏิกูลจะทำให้ภาพเป็นสีขาว

ฝั่งศพตรงนี้ปลอดภัยแน่

หมูเป็นสัตว์ที่ขุดคุ้ยดินเพื่อหาอาหาร พวกเขาจึงต้องขุดหลุมให้ลึก แต่ก็ไม่มีปัญหาเพราะรถแบคโฮขุดได้ลึกมาก มันมีด้ามตัวยาว 2 เมตรที่ทำงานด้วยระบบไฮดรอลิก ตรงปลายเป็นพลั่วสำหรับขุดและตักดิน ขณะขุดหลุมเสียงเครื่องยนต์คำรามก็ดังเป็นพัก ๆ เมื่อขุดเสร็จผู้ควบคุมรถก็ใช้ส่วนพลั่วดันศพคีเวอร์ให้กลิ้งลงหลุม และโยดินกลบจนเรียบเสมอบริเวณข้างเคียง

แต่ข้อผิดพลาดก็เกิดขึ้นจนได้

รถไฟเที่ยวเย็นล่าช้ากว่ากำหนด 5 ชั่วโมง แต่ตอนนั้นพวกเขาไม่รู้
เช้าวันต่อมาถึงได้ยืนยันว่าทางวิทยุว่าห้วงจักรมีปัญหาคณะรถไฟอยู่ห่างออกไป
ทางทิศใต้ 160 กิโลเมตร

เสียงหวูดดังมาแต่ไกล เมื่อหันไปมองก็เห็นตู้รถไฟตู้แล้วตู้เล่าราวกับมัน
ยาวไม่มีที่สิ้นสุด เสียงล้อเสียดสีกับรางดังอยู่ 1 นาทีเต็มก่อนไฟท้ายขบวนจะ
หายไปในความมืด จากนั้นพวกเขาก็รีบกลับไปทำงานที่ค้างจนเสร็จ

ทางออกไปทางทิศเหนือ 32 กิโลเมตร รถไฟขบวนนั้นค่อย ๆ ชะลอความเร็ว
ก่อนจอดสนิท เมื่อประตูตู้เปิดแจ๊ค ริชเซอร์ก็ก้าวสู่ทางคอนกรีตหน้าสิ่งก่อสร้าง
สูงซึ่งดูคล้ายยุ่งฉางและโรงเก็บเมล็ดพันธุ์พืช ข้างบนมีเครื่องจักรอกสำหรับ
ขนของ สิ่งก่อสร้างดังกล่าวขนาดพอ ๆ กับอพาร์ทเมนต์หนึ่งหลัง ทางซ้ายมือ
มีอีกสิ่งหลังแต่ใหญ่กว่าหลังแรก ส่วนทางขวามือมีโรงเก็บของซึ่งสร้างด้วยโลหะ
ขนาดใหญ่พอ ๆ กับโรงจอดเครื่องบิน ดวงไฟบนเสาไฟฟ้าส่องสว่างตัดหมอก
ที่ลอยฟุ้งในอากาศยามวิกาลอันเป็นสัญญาณว่าตู้ไปไม่ร่วงกำลังเข้ามาแทนที่
ตู้ตู้อื่น

ริชเซอร์ยืนหนึ่งขณะรถไฟค่อย ๆ เคลื่อนขบวนออกจากสถานี ก่อนจะเร่ง
ความเร็วจนก่อให้เกิดกระแสลมปะทะเสื้อผ้าของเขา ริชเซอร์เป็นผู้โดยสาร
คนเดียวที่ลงสถานีนี้ ไม่แปลก สถานีแห่งนี้ไม่ใช่สถานีสำคัญที่มีผู้โดยสาร
ขึ้นลงประจำ เขาคิดว่าที่นี่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม เนื่องจากสิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวกสำหรับผู้โดยสารมีเพียงช่องขายตั๋วและม้านั่งยาวที่ดูไม่แข็งแรง ขนบ
ข้างด้วยถังน้ำมันสองถังตั้งแทรกอยู่ระหว่างยุ่งฉางและโรงเก็บของ

เขาลงที่นั่นเพราะชื่อเมือง เขาเคยเห็นเมืองมาเทอร์สเรสต์ในแผนที่และ
คิดว่าเหมาะเป็นชื่อสถานีรถไฟ แต่ชวนให้สงสัยว่ามีความเป็นมาอย่างไร ริชเซอร์
เดาว่าทางรถไฟสายนี้สร้างทับเส้นทางคาราวานเกวียนในอดีต คงมีเหตุการณ์
บางอย่างเกิดขึ้นเมื่อคาราวานเดินทางมาถึงบริเวณนี้ อาจจะมีหญิงสาวปวดท้อง
คลอลดลูก ขบวนคาราวานจึงต้องหยุดพักที่เมืองนี้ระยะหนึ่ง คนรุ่นหลังรู้เรื่องนี้
เลยตั้งชื่อเมืองว่ามาเทอร์สเรสต์ เปลอ ๆ คนที่ตั้งชื่ออาจจะเป็นลูกหลานของ

ผู้หญิงคนนั้นก็ได้ ในเมืองอาจจะมียุทธภัณฑ์หรือห้องจัดแสดงเพื่อรำลึกถึง เหตุการณ์ด้วย

หรือไม่ที่มาของชื่อเมืองอาจจะน่าเศร้ากว่านั้น หญิงชราคนหนึ่งอาจ ถูกฝังไว้ที่นั่นเนื่องจากเสียชีวิตระหว่างทาง ถ้าเป็นกรณีนี้ น่าจะมีแผ่นหินจารึก หน้าหลุมศพ

ริชเชอร์คิดว่าถ้าลงที่นี้อาจจะได้คำตอบ ยิ่งไงเขาก็มีเวลาเหลือเฟือและ ไม่ได้รีบไปที่ไหนอยู่แล้ว แต่สิ่งที่พบทำให้เขาผิดหวัง ริชเชอร์จินตนาการไว้ว่า จะเจอบ้านฝุ่นระอุสองหลัง คอกม้า พิพิธภัณฑสถานเล็กๆ ที่มีอาสาสมัครดูแล อาจเป็นชายสูงอายุซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านหนึ่งในสองหลังนั้น หรือไม่ก็แผ่นหินจารึก หน้าหลุมศพทำด้วยหินอ่อนซึ่งล้อมด้วยรั้วเหล็กดีด

เขาไม่คิดว่าจะเจอสิ่งก่อสร้างสำหรับใช้ในการเกษตรขนาดใหญ่แบบนี้ ทั้งที่น่าจะเอาได้จากที่เห็นเมล็ดพันธุ์พืชตรงรางรถไฟ ขั้วสาลีหลายล้านต้นคง ถูกขนส่งจากที่นี้ทางรถไฟ ริชเชอร์ก็ก้าวออกด้านซ้ายแล้วมองผ่านช่องว่างระหว่าง ลิงก่อสร้างนั้น แม้จะค่อนข้างมืดแต่เขาคิดว่าเห็นสิ่งปลูกสร้างรูปครึ่งวงกลม คงเป็นบ้านพักพนักงานรถไฟ นอกจากนี้ยังเห็นแสงไฟจากที่ไกล ๆ ด้วย คงเป็นโมเต็ล ร้านอาหาร ไม่ก็ทั้งสองอย่าง

เขาเดินไปยังทางออกโดยเลี้ยวแสงไฟตามความเคยชิน แต่พอเห็นว่าเลี้ยว ไฟดวงสุดท้ายไม่พ่น เพราะมันอยู่เหนือประตูทางออกพอดีก็เลิกไล่ตะลึงเพื่อ ประหยัดพลังงาน

ผู้หญิงคนหนึ่งโผล่จากความมืดและปรีเข้ามาหาค่ายดีใจที่พบเขา ภาษากายบอกว่ารู้สึกโล่งอก ก่อนจะชะงักทำด้วยความผิดหวังแล้วอุทานว่า “อ้าว”

เธอเป็นคนเอเชีย สูงประมาณ 175 เซนติเมตร รูปร่างเพรียวสมส่วน ผอมยาวสีดำ อายุประมาณ 40 เธอสวมกางเกงยีนส์ขาวๆ เลื้อยติดทับด้วย เสื้อคลุมผ้าฝ้าย และรองเท้าผ้าใบ

“สวัสดี” เขาเอ่ยทัก

เธอมองผ่านไปหลริชเชอร์ไปด้านหลัง

เขาพูดต่อ “ผมเป็นคนเดียวที่ลงที่นี้”

เธोज้องตาเขา

“ไม่มีใครลงที่เมืองนี้นอกจากผม เพื่อนคุณไม่ได้มากับรถไฟขบวนนี้”

ริชเชอร์บอก

“เพื่อนฉันเธอ” ลำเนียงเธอเหมือนชาวอเมริกันทั่วไป ไม่มีลักษณะ

เฉพาะ

“ถ้าคุณไม่ได้รอรถไฟก็คงไม่มีเหตุผลให้มาที่นี่ ตอนที่ยังคืนไม่มีอะไรให้ดู”

เธอไม่ตอบ

เขาพูดต่อ “อย่าบอกนะว่าคุณรอรถไฟขบวนนี้ตั้งแต่หนึ่งทุ่ม”

“ฉันไม่รู้วารถไฟจะมาช้าขนาดนี้” เธออธิบาย “ที่นี่ไม่มีสัญญาณเมื่อถึงหรือพนักงานคอยแจ้งข่าว แต่ฉันเดาว่ารถไฟเกิดเหตุขัดข้อง”

“เขาไม่อยู่ในตู้ที่ผมนั่ง ในสองตู้ถัดไปก็ไม่มี”

“ใคร” เธอถาม

“เพื่อนคุณ”

“คุณไม่รู้ว่าเขารูปร่างหน้าตาอย่างไร”

“เขาเป็นผู้ชายร่างใหญ่” ริชเชอร์ตอบ “นั่นคือเหตุผลที่คุณลุกขึ้นทันทีที่เห็นผม ไม่มีผู้ชายร่างใหญ่ในตู้ที่ผมนั่ง ในสองตู้ถัดไปก็ไม่มี”

“รถไฟขบวนถัดไปจะมาถึงเมื่อไหร่”

“เจ็ดโมงเช้า” ริชเชอร์ตอบ

“คุณเป็นใครและมาทำอะไรที่นี่” เธอซัก

“ผมแค่เดินทางผ่านมา”

“รถไฟต่างหากที่ผ่านมา ส่วนคุณเลือกลงที่นี่”

“คุณรู้อะไรเกี่ยวกับที่นี่บ้าง” เขาถาม

“ไม่รู้สักอย่าง”

“เคยเห็นพิพิธภัณฑน์หรือแผนหินจารึกหน้าหลุมศพไหม” เขาถามอีก

เธอไม่ตอบแต่กลับถามซ้ำ “คุณมาทำอะไรที่นี่”

“คุณเป็นใคร”

เธอเงียบไปอีดีใจก่อนตอบ “คนคนหนึ่ง”

“ในเมืองมีโมเต็ลไหม”

“จันทักที่นั่น” เธอบอก

“เป็นยังไงบ้าง”

“เหมือนโมเต็ลทั่วไป”

“มีห้องว่างไหม”

“ถ้าไม่มีคงแปลก”

“พาผมไปที่นั่นหน่อย ผมจะตื่นตอนดวงอาทิตย์ขึ้นและเคาะเรียกคุณ
ก่อนจากไป หวังว่าเพื่อนคุณจะมาขับรถไฟเที่ยวเช้า”

เธอไม่พูดอะไร แค่เหลือบมองทางรถไฟก่อนเดินนำเขาไปยังประตู
ทางออก

2

โมเต็ลใหญ่กว่าที่ริชเชอร์คิด มันเป็นอาคารสองชั้นทรงเก๋กม៉า สร้างด้วยอิฐ
ฉาบปูนทาสีน้ำตาลอ่อน บันไดและราวเหล็กสีน้ำตาลเข้ม ไม่มีอะไรพิเศษ
แต่สะอาดสะอ้าน ดูเหมือนได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดี หลอดไฟทุกดวงยัง
ใช้งานได้ ไม่ใช่โมเต็ลแย่ที่สุดที่ริชเชอร์เคยเห็น มีห้องพักสามสิบห้อง มีพื้นที่
สำหรับจอดรถค่อนข้างกว้างแต่มีรถจอดอยู่ไม่กี่คัน ห้องพักกว้างกว่าครึ่ง

ออฟฟิศอยู่ชั้นล่าง โถงประตูแรกทางซ้ายมือ มีชายสูงอายุคนหนึ่ง
นั่งอยู่หลังเคาน์เตอร์ เขาเตี้ย พุงพลุ้ย ใส่ตาเทียมข้างหนึ่ง เขาส่งกุญแจห้อง
214 ให้เธอ เจ้าตัวรับกุญแจแล้วเดินจากไปโดยไม่พูดสักคำ

ริชเชอร์ถามราคาห้องพัก

“หกสิบดอลลาร์” ชายตาเดียวซึ่งเป็นผู้ดูแลโมเต็ลตอบ

“ต่อสัปดาห์หรือ” ริชเชอร์ถาม

“ต่อคืน”

“ผมผ่านแถวนี้บ่อย”

“หมายความว่าไง”

“เคยพักโมเต็ลหลายแห่ง”

“แล้วไงล่ะ”

“ผมไม่เคยเจอโมเต็ลที่คิดค่าเช่าคืนละหกสิบดอลลาร์ ส่วนใหญ่แค่ยี่สิบ
ดอลลาร์”

“ไม่ได้หรอก ค่าห้องแพง”

“ห้องไหน”

“ห้องชั้นบน”

“ผมพอใจห้องชั้นล่าง”

“คุณไม่อยากจะอยู่ใกล้เธอหรือไง”

“ใคร”

“เพื่อนสาวของคุณ”

“ไม่” ริชเซอร์ปฏิเสธ “ผมไม่ต้องการอยู่ใกล้เธอ”

“ห้องชั้นล่างสี่สิบดอลลาร์”

“ยี่สิบ” ริชเซอร์ต่อรอง “ห้องว่างกว่าครึ่งแสดงว่าธุรกิจไม่ดี ได้ยี่สิบดอลลาร์ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย”

“สามสิบ” ชายตาเดียวไม่ยอม

“ยี่สิบ”

“ยี่สิบห้า”

“ตกลง” ริชเซอร์ล้วงม้วนธนบัตรจากกระเป๋าทางเกงออกมาคลี่ แล้ววางธนบัตรสิบดอลลาร์หนึ่งฉบับและธนบัตรห้าดอลลาร์สามฉบับบนเคาน์เตอร์ ชายตาเดียวคว้าเงินก่อนหยิบกุญแจห้อง 106 ออกจากลิ้นชักมาส่งให้ด้วยสีหน้ายิ้มย่อง

“ห้องอยู่ด้านหลัง ใกล้บันได”

บันไดที่ว่านี้เป็นบันไดเหล็กจึงส่งเสียงดังเวลาคนเดินขึ้นลง ไม่ใช่ห้องดีที่สุดในโมเต็ลแห่งนี้แน่ ชายตาเดียวเอาคืนเขา แต่ริชเซอร์ไม่สนเพราะรู้ว่า จะหลับเป็นตายทันทีที่หัวถึงหมอน และคิดว่าคงไม่มีแขกคนอื่นเช็กอินหลังเที่ยงคืน น่าจะไม่มีเสียงบันไดจนถึงเช้า

“ขอบคุณ” ริชเซอร์หยิบกุญแจแล้วผละจากเคาน์เตอร์

ชายตาเดียวรอสามสิบวินาทีก่อนยกหูโทรศัพท์บนโต๊ะทำงาน และรายงานทันทีที่อีกฝ่ายรับสาย

“หลังจากรอห้าชั่วโมงเธอก็กลับมาพร้อมผู้ชายที่มากกว่ารถไฟเหาะเหิน เขาพักที่นี่ แต่คนละห้องกับเธอ”

ปลายสายถามรายละเอียด

ชายตาเดียวตอบ “เป็นผู้ชายร่างใหญ่ หมอนี่กวนประสาท ต่อราคา
คำห้องด้วย ผมเลยแกล้งให้พักห้อง 106 ที่อยู่ด้านหลัง”

ชายตาเดียวตอบปลายสาย “ผมอยู่ในออฟฟิศ มองจากตรงนี้ไม่เห็น”
ปลายสายออกคำสั่ง

“เข้าใจแล้ว” ชายตาเดียวตอบ

เขาวางสายก่อนลุกยืนอย่างยากลำบาก จากนั้นเดินออกจากออฟฟิศแล้ว
ลากเก้าอี้พลาสติกหน้าห้อง 102 ไปยังลานจอดรถตรงตำแหน่งที่มองเห็นห้องประตู
ห้อง 106 และประตูออฟฟิศ ปลายสายถามเขาว่าจากที่นั่นมองเห็นประตู
ห้อง 106 ไหม เมื่อได้คำตอบก็สั่งทันที คินนี่นายต้องย้ายไปอยู่จุดที่มองเห็น
ห้อง 106 ชายตาเดียวทำตามคำสั่งเสมอแม้บางครั้งจะไม่เต็มใจนักเช่นวันนี้
เขาขยับเก้าอี้ให้ได้มุมที่ต้องการก่อนหย่อนตัวลงบนเก้าอี้ซึ่งนั่งไม่สบายเท่าไร
แถมเขายังไม่ชอบอากาศตอนกลางคืนเอาซะเลย

จากข้างในห้อง 106 ริชเซอร์ได้ยินเสียงขาเก้าอี้ครูดพื้นลานจอด แต่เขา
ไม่สนใจ ไม่ใช่เสียงชั้นล่างล่องปิ่นหรือเสียงตึงมิดออกจากฝักจึงไม่มีอะไรให้
กังวล ตอนแรกเขาคิดว่าอาจจะได้ยินเสียงคนเดินที่ระเบียงตามด้วยเสียงเคาะ
ประตู เพราะดูเหมือนว่าผู้หญิงคนนั้นมีเรื่องมากมายอยากถามเขาและต้องการ
คำตอบ *คุณเป็นใครและมาทำอะไรที่นี่*

แต่เสียงที่ได้ยินกลับเป็นเสียงวัตถุครูดกับพื้น ริชเซอร์จึงไม่ใส่ใจ เขา
พับกางเกงขายาวแล้วยืดไว้ใต้ฟูกนอน อาบน้ำล้างคราบสกปรกจากเนื้อตัว
คลานขึ้นเตียง ห่มผ้า ตั้งนาฬิกาในสมองให้ปลุกตอนหกโมงเช้า จากนั้นเหยียด
แขนขาและหาหนังสือหนึ่งครั้งก่อนหลับสนิท

เมื่อ ดวงอาทิตย์ขึ้นฟ้าก็เริ่มสว่าง ห้องฟ้าสีครามซีดคล้ายเลือดเซ็ดตัวเก่าที่ผ่านการซักรีดนับครั้งไม่ถ้วน เขาตื่นขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัว เมื่อออกจากห้องก็เห็นเก้าอี้พลาสติกตัวหนึ่งตั้งอยู่ในลานจอดรถ ริชเซอร์แปลกใจเล็กน้อยแต่ไม่ได้คิดอะไรมาก เขาก้าวขึ้นบันไดเหล็กสู่ชั้นบนอย่างระมัดระวัง พยายามเดินให้เงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อถึงห้อง 214 ก็บรรจจเคาะประตูเหมือนที่พนักงานโรงแรมห้าดาวทำตอนปลุกแขกตามคำขอ หากตื่นตอนนี้เธอจะมีเวลาประมาณ 40 นาที ก่อนรถไฟเที่ยวเข้ามาถึง เท่ากับมีเวลาอาบน้ำ 10 นาที แต่งตัว 10 นาที เดินไปสถานีรถไฟ 10 นาที และรอรถไฟอีก 10 นาที

ริชเซอร์เดินลงบันได และมุ่งหน้าสู่ถนนซึ่งกว้างพอสำหรับใช้เป็นจัตุรัสหรือลานสาธารณะ รถบรรทุกที่ใช้บรรทุกผลผลิตแล่นช้า ๆ ก่อนเลี้ยวไปต่อแถวหน้าเครื่องซึ่งขนาดใหญ่ มีสำนักงานรับสินค้าและยุ่งฉางเก็บข้าว รางรถไฟฝังในวัสดุลาดผิวทาง แสดงว่ามันเป็นธุรกิจใหญ่และเป็นศูนย์อำนาจความสะดวกแก่ท้องถิ่นในแถบนี้ จึงจำต้องมีโมเต็ลขนาดใหญ่ภายในรัศมี 320 กิโลเมตรไว้รองรับชาวไร่ชาวนาที่เดินทางมาจากเมืองอื่น แล้วพักค้างคืนที่นี่ก่อนหรือหลังโดยสารรถไฟ เป็นไปได้ว่าคนจำนวนมากจะมาที่นี่พร้อมกันช่วงฤดูจำหน่ายเมล็ดพันธุ์

ไม่ว่ามันจะเป็นถนน จัตุรัส หรือลานสาธารณะ มันทอดจากทิศใต้ไปทิศเหนือโดยมีสิ่งก่อสร้างกำหนดอาณาเขตด้านทิศตะวันออกซึ่งอยู่ทางขวามือ และถนนสายหลักเป็นแนวเขตด้านทิศตะวันตกซึ่งอยู่ทางซ้ายมือ ห่างออกไปมีโมเต็ลขนาดสามสิบห้องพัก ร้านชำ และร้านอาหาร สภาพเมืองด้านหลังสถานประกอบการเหล่านั้นแผ่ขยายเป็นรูปครึ่งวงกลมไปทางทิศตะวันตกแบบที่มักพบในชนบท ไม่หนาแน่น น่าจะมีประชากรไม่เกินหนึ่งพันคน

ริชเซอร์เดินตามถนนสายนั้น ขณะมุ่งไปยังทิศเหนือก็มองหาเส้นทางที่คาราวานเกวียนเคยใช้ เดว่าน่าจะตัดขวางถนนที่เขากำลังเดิน โดยพาดผ่านจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก ตามที่เคยได้ยินคำพูดทำนองว่าพ่อหนุ่ม นายต้องมุ่งไปทิศตะวันตก เขาเห็นจุดตัดของถนน 45 เมตรข้างหน้า หลังจากผ่านไปยุ่งฉางหลังสุดท้าย ทางหรือถนนสายเล็กซึ่งขวางหน้านั้นตัดกับถนนสายหลักเป็น

มุมมองจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก ด้านขวามือสว่างเพราะแสงแดด ยามเช้า ส่วนด้านซ้ายมือมืดสลัว

ตรงจุดตัดไม่มีรั้วกั้นหรือเครื่องกีดขวางใดนอกจากสัญญาณไฟจราจร สีแดง ริชเซอร์หยุดย่นแล้วหันกลับไปมองด้านทิศใต้ซึ่งเป็นเส้นทางที่เขาเพิ่งเดิน จากมา เท่าที่สายตามองเห็นท่ามกลางแสงสว่างอ่อน ๆ ไม่มีจุดตัดของถนนใน ระยะอย่างน้อย 1.5 กิโลเมตร และไม่มีจุดตัดอื่นสู่ทิศเหนือในระยะอย่างน้อย 1.5 กิโลเมตร

มันกว้างพอสมควรและมีลักษณะคล้ายหลังเต่า สร้างด้วยดินตักจาก คูตื้นข้างทาง ทับด้วยวัสดุลาดผิวถนนค่อนข้างหนา สีเปลี่ยนเป็นสีเทาตามอายุ สภาพดินฟ้าอากาศทำให้เกิดรอยร้าวคล้ายขอบลาวาที่เย็นตัว

เป็นไปได้ว่าคาราวานเดินทางเป็นเส้นตรงเมื่อเจอเส้นทางที่เหมาะสม ไม่มีใครสนุกกับการเดินทางอ้อมหลายกิโลเมตร คนขับเกวียนนำขบวนไปยังจุดหมาย สำคัญที่อยู่ไกลออกไป เกวียนอื่นตามไปเป็นทาง ปีต่อมาคาราวานขบวนอื่น ๆ ก็เดินทางตามรอยล้อเกวียนขบวนก่อนหน้า หลังจากนั้นก็มีคนทำเครื่องหมาย บนแผนที่ และอีกหนึ่งร้อยปีถัดมากรมทางหลวงก็ลาดยางมะตอยจนกลายเป็น ถนน

ด้านทิศตะวันออกไม่มีอะไรน่าสนใจ ไม่มีพิพิธภัณฑน์หรือแผ่นจารึกหิน อ่อน มีเพียงถนนสายเดี่ยวตัดผ่านทุ่งข้าวสาลีขนาดมหึมา ข้าวสาลีเหล่านั้นใกล้ ถึงเวลาเก็บเกี่ยวเต็มที แต่ทางทิศตะวันตกมีถนนตัดผ่านเมืองหรือใจกลางเมือง สองข้างถนนเป็นอาคารเตี้ยยาวหกช่วงตึก ที่ดินตรงมุมบนขวาขยายออกไปทาง ทิศเหนือ 90 เมตร คล้ายสนามฟุตบอลแต่มีร้านตัวแทนจำหน่ายเครื่องมือและ อุปกรณ์ทำฟาร์ม ทั้งรถแทรกเตอร์รูปทรงแปลกตาและเครื่องจักรขนาดใหญ่ใหม่ เอี่ยม ฝั่งซ้ายมือมีตึกเล็กแห่งหนึ่งทำธุรกิจเกี่ยวกับการจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับ รักษาสัตว์ เดิมทีคงเป็นที่อยู่อาศัย

ริชเซอร์เลี้ยวไปตามเส้นทางเดิมด้านทิศตะวันตก ขณะเดินผ่านเมือง แฉ่นหลังก็อบอุ่นเพราะแสงแดดอ่อนยามเช้า

ในออฟฟิศโมเต็ล ชายตาเดียวแจ้งปลายสายทันทีที่ได้ยินเสียงรับโทรศัพท์
“เธอกลับไปที่สถานีรถไฟอีกเพื่อรอรถไฟเที่ยวเช้า พวกนั้นส่งคนมากี่คน”
ปลายสายตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลกว่าครั้งก่อน ชายตาเดียวตอบกลับ
สั้น ๆ “ได้ แน่نون”

ริชเชอร์เดินไปหกช่วงตึกและเดินกลับหกช่วงตึก เห็นหลายสิ่งหลายอย่าง
บ้านหลายหลังมีคนอยู่อาศัย แต่หลายหลังก็ดัดแปลงเป็นออฟฟิศจำหน่าย
เมล็ดพันธุ์ จำหน่ายปุ๋ย คลินิกรักษาสัตว์ใหญ่ และสำนักงานกฎหมาย ช่วง
ตึกด้านทิศเหนือมีปั๊มน้ำมัน โต๊ะสนุกเกอร์ ร้านขายเบียร์ ร้านขายรองเท้าขาย
และผ้ายงกันเบื่อน ร้านซักรีด ร้านขายยางรถ และร้านรับซ่อมพื้นรองเท้า
ไม่พบพิพิธภัณฑหรืออนุสาวรีย์

พวกเขาคงไม่สร้างสิ่งเหล่านั้นไว้ข้างทางแน่ ถ้ามีคงอยู่ด้านหลังอาคาร
เพราะเป็นสถานที่สงบ แสดงถึงความเคารพ

ริชเชอร์ก้าวออกจากทางเกวียนในอดีตเข้าสู่เส้นทางด้านข้าง ผังเมืองเป็น
ตารางสี่เหลี่ยม แต่เมื่อเมืองเจริญขึ้นจึงพัฒนาไปในรูปครึ่งวงกลม ที่ดิน
บางแปลงเป็นที่ต้องการมากกว่าแปลงอื่น ราวกับว่ายังคงรักษาระบบดั้งเดิมของ
ตัวเอง ใกล้ปลายสุดมีอาคารตั้งเบียดกัน ด้านหลังมีอพาร์ทเมนต์หนึ่งห้องนอน
น่าจะดัดแปลงจากโรงนาหรือโรงรถ และมีสิ่งกีดขวางหลายตลาดแฉงลอยขนาดหลาย
ไร่ให้ชาวบ้านขายผักผลไม้ นอกจากนี้มีร้านแห่งหนึ่งให้บริการโอนและรับเงิน
ทั้งสาขาของเวสเทิร์น ยูเนียนและมันนี่แกรม รวมทั้งรับส่งแฟกซ์ ถ่ายเอกสาร
ไปจนถึงบริการขนส่งเฟดเอ็กซ์ ยูพีเอส และดีเอชแอล ถัดไปเป็นสำนักงาน
ผู้ตรวจสอบบัญชีซึ่งดูเหมือนถูกทิ้งร้าง

ยังคงไม่เห็นพิพิธภัณฑหรืออนุสาวรีย์

เขาเดินผ่านหลายช่วงตึก ผ่านกระโจมหลายหลัง ผ่านร้านซ่อม
เครื่องยนต์ดีเซล ผ่านที่ดินว่างเปล่าเต็มไปด้วยวัชพืชไปโผล่ที่ปลายสุดของถนน
สายกว้าง คิดว่าน่าจะครอบคลุมครึ่งเมือง ยังไม่เห็นพิพิธภัณฑหรืออนุสาวรีย์

ริชเชอร์เห็นรถไฟเที่ยวเช้าวิ่งเข้าเทียบสถานี มันดูเร่งรีบและหงุดหงิดที่ต้องหยุดจอด เขาไม่เห็นว่ามีคนลงจากรถไฟหรือเปล่าเพราะสิ่งก่อสร้างบังสายตาอยู่ ๆ เขาก็รู้สึกหิวจึงเดินย้อนกลับทางเดิม ผ่านจัตุรัสและร้านชำ ก่อนเข้าสู่ร้านอาหาร

ขณะเดียวกันหลานชายวัย 12 ขวบของชายตาเดียวก็หลบเข้าร้านชำ ตรงไปที่เครื่องโทรศัพท์สาธารณะบนผนังร้าน หยอดเหรียญ และกดเบอร์ เมื่อมีผู้รับสายก็รับรายงาน

“ผมสะดวกรอยตามเขา เห็นเขาเดินดูทั่วเมือง”

3

ร้านอาหารสะอาดและตกแต่งสบายตาน่านั่ง เห็นชัดว่าถูกออกแบบให้ทำเงินจากลูกค้าที่แวะเข้ามาเติมพลังงานได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ริชเซอร์เลือกโต๊ะสำหรับสองคนซึ่งอยู่ที่มุมใกล้ด้านขวามือ เขานั่งหันหลังเข้ามุมเพื่อจะได้เห็นร้านทั้งหมด ขณะนี้มีลูกค้าประมาณครึ่งร้าน ส่วนมากเป็นคนที่ต้องใช้แรงทำงานตลอดวัน ริชเซอร์เห็นสาวเสิร์ฟเดินผ่านไปมา แม้งานจะเยอะแต่เธอก็ให้บริการลูกค้าอย่างอดทนและเป็นมืออาชีพ ริชเซอร์สั่งชุดอาหารเช้าซึ่งประกอบด้วยแพนเค้ก ไข่เบคอน และสิ่งที่ขาดไม่ได้ซึ่งก็คือกาแฟ

สาวเสิร์ฟบอกว่าสามารถเติมกาแฟได้ไม่อัน

นั่นถือเป็นข่าวดีสำหรับริชเซอร์

เขากำลังดื่มกาแฟแก้วที่สองตอนเห็นผู้หญิงที่เจอที่สถานีรถไฟเดินเข้ามาในร้าน

เธอหยุดเดินคล้ายลังเลก่อนจะมองไปรอบ ๆ เมื่อเห็นริชเซอร์ก็ตรงเข้ามาหาและนั่งเก้าอี้ตัวตรงข้าม เมื่อเห็นใกล้ ๆ ตอนกลางวันเธอดูดีกว่าเมื่อคืนมาก ตาสีดำซึ่งเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาฉายแววจลลต มุ่งมั่น แต่เป็นกังวล

“ขอบคุณที่เคาะประตูเรียกฉัน” เธอเอ่ย

“ด้วยความยินดี” เขาตอบ

“เพื่อนฉันไม่ได้มากับรถไฟเที่ยวเช้า”

“บอกผมทำไม”

“เพราะคุณรู้อย่าง”

“ผมนะเหรอ” ริชเซอร์ถาม

“ไม่งั้นคุณจะลงที่เมืองนี้ทำไม” เธอย้อนถาม

“ผมอาจจะอยู่ที่นั่นก็ได้”

“ไม่ใช่หรอ”

“ผมอาจจะเป็นชาวไร่”

“ไม่ใช่แน่”

“ทำไมจะเป็นไม่ได้”

“ฉันไม่คิดอย่างนั้น”

“เพราะอะไร”

“ตอนลงจากรถไฟคุณไม่มีกระเป๋าทัดตัวสักใบ นั่นไม่ใช่สิ่งที่ชาวไร่ที่นั่น
ทำกัน”

ริชเชอร์เงยปากครุ่นหนึ่งก่อนถาม “คุณเป็นใครกันแน่”

“ฉันเป็นใครไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคือคุณเป็นใคร” เธอบอก

“คนที่เดินทางผ่านมา”

“ฉันอยากรู้มากกว่านั้น”

“ผมก็อยากรู้ว่าคุณเป็นใคร” ริชเชอร์ย้อน

เธอไม่ตอบ สาวเสิร์ฟกลับมาพร้อมจานอาหารเช้าที่มีแพนเค้ก ไข่ และ
เบคอน ส่วนน้ำเชื่อมสำหรับราดแพนเค้กตั้งไว้บนโต๊ะอยู่แล้ว สาวเสิร์ฟ
รินกาแฟใส่ถ้วย ริชเชอร์หยิบมีดและส้อม

ผู้หญิงจากสถานีรถไฟวางนามบัตรบนโต๊ะแล้วเลื่อนมันมาตรงหน้าริชเชอร์
เขาเห็นตราสีน้ำเงินทอง

เจ้าหน้าที่พิเศษมิเชลล์ จาง สำนักงานสอบสวนกลาง

“นามบัตรคุณเหวอ”

“ใช่”

“ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เช่นกัน”

“ทำไมเจ้าหน้าที่เอพีไอถึงมีเรื่องอยากถามผม” ริชเชอร์สงสัย

“ออกแล้ว” เธอบอก

“ใครออก”

“ฉัน ฉันออกจากเอพีไอแล้ว มันเป็นนามบัตรเก่าที่ฉันพกติดตัวไว้”

“ทำแบบนั้นได้ด้วยเหรอ”

“แน่นอนว่าไม่ได้”

“แต่คุณให้ผมดู”

“ฉันอยากให้คุณไวใจฉัน ตอนนี่ฉันเป็นนักสืบเอกชน แต่ไม่ใช่พวกที่รับจ้างถ่ายรูปคนรักกับชู้ตามโรงแรมหรอคะ”

“ทำไมถึงอยากให้ผมไวใจ” เขาถาม

“ฉันอยากรู้ว่าคุณมาทำอะไรที่นี่” เธอยื่นกราม

“เสียเวลาเปล่า ไม่ว่าปัญหาของคุณคืออะไร ผมมาที่นี่ด้วยความบังเอิญ”

“ฉันอยากรู้ว่าคุณมาทำงานหรือเปล่า ถ้าเราอยู่ข้างเดียวกันจะได้ไม่เสียเวลา”

“ผมไม่ได้มาทำงานและไม่ได้อยู่ข้างใครทั้งนั้น แค่เดินทางผ่านมา”

“แน่ใจเหรอ”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์”

“ทำไมฉันต้องเชื่อคุณด้วย”

“ผมไม่สนว่าคุณเชื่อหรือเปล่า”

“ลองคิดจากมุมมองของฉันสิ” เธอบอก

“คุณทำงานอะไรก่อนเป็นเจ้าหน้าที่เอพีไอ” ริชเซอร์ถาม

“ตำรวจสายตรวจที่รัฐคอนเนตทิคัต” จางตอบ

“เยี่ยม ผมเคยเป็นสารวัตรทหาร เราจึงคล้ายพี่น้องร่วมอาชีพ เชื่อเถอะว่าผมมาที่นี่โดยบังเอิญ”

“สารวัตรทหารเหล่าไหน”

“ทหารบก”

“หน้าที่ของคุณคืออะไร”

“สืบสวนสอบสวนการกระทำผิดของทหารในกองทัพบก คดีฉ้อโกง ลักทรัพย์ ฆาตกรรม ขาชาติ และคดีอะไรก็ตามที่พวกเขาหมายให้ผมสืบ”

“คุณชื่ออะไร” จางถาม